

Hồi 6

Thiên La Nham

Chính vào trong giờ phút nguy nan đó, Đường Luân bỗng sức nhớ tới sự phụ của mình có dặn.

- Nếu gặp trường hợp tâm can như thiêu đốt thì không nên đè nén, mà phải cử động liên hồi, mới tránh khỏi tai họa.

Nghĩ đến đây thì thất khiếu của chàng gần như ứa ra máu. Đường Luân nạt lên một tiếng, thu hết hơi tàn đứng phất dậy. Một tay dùng kiếm, một tay dùng chưởng, chàng chém ngang phật trái, xuất chưởng liên miên.

Những tiếng "rang rang" nổi lên liên hồi. Đường Luân đi tới đâu thì tường ngã cột siêu, đồ vật thủy đều tan nát.

Đường Luân ngửa cổ lên trời, hú lên một tiếng thật dài, lưỡi Hỏa long thần kiếm trong tay lồng lộn lên như rồng thiêng ra biển. Chàng sử dụng một đòn Kim cang khóa hải, dùng sức quá mạnh, chàng loạn choạng té ngổn trên mặt đất.

Cắn răng, dốc hết sức bình sanh, chàng lại trỗi dậy xử một đòn Hồi quang phản chiếu.

Càng múa càng hăng, máu huyết trong cơ thể rạt rào trỗi dậy. Tiếp tục đi hết một đường Giáng ma kiếm tinh thần lần lần định tĩnh. Khi thế kiếm cuối cùng chấm dứt, Đường Luân cảm thấy mình hơi thở điều hòa, mặt không biến sắc, thật là kỳ lạ.

Trong lòng ngực của chàng dường như hơi sức hãy còn dồi dào, cơ hồ muốn toát ra khắp cơ thể.

Đường Luân mơ màng nghĩ đến ba chữ:

- Bá vương đánh... Bá vương... Bá kiếm.

Đưa tay sờ thanh Hỏa long thần kiếm, trong thâm tâm chàng dâng lên một niềm thương cảm rạt rào...

Đảo mắt nhìn ngọc ngà, châu báu đồ tứ tung khắp mặt đất, Đường Luân cúi xuống tìm khúc xạ hương, đoạn xoay lưng trở ra, nhảy lên thuyền vượt thủy ngân hồ về mé bên kia.

Lưu Bất Cùng vẫn nằm ngoẻo trên bệ đá, nhắm nghiền cặp mắt.

Đường Luân cúi xuống, thổi một hơi dài vào mặt lão, đoạn nhét khúc xạ hương vào mồm, vung hai bàn tay ra, một tay ém huyệt Chí đường, một tay ém huyệt Khí hải, truyền nội lực vào trong mình lão.

Không bao lâu, Lưu Bất Cùng phục hồi sinh lực, mở bừng mắt ra. Đường Luân thét:

- Lão già ăn mày, hãy ngồi lại theo thể tham thiền, đưa hơi vào huyệt Nhập long, truyền sang Minh đường, vượt Trung lâu rồi tự lại Đan điền.

Lưu Bất Cùng nào dám chần chờ, vội vàng ngồi ngay ngắn. Đường Luân cũng sửa bộ, hai bàn tay của chàng dêu vào hai bàn tay của lão, hai bàn chân lại dêu vào hai bàn chân, để rồi khí lực của hai người điều hòa với nhau.

Một tiếng đồng hồ trôi qua. Sắc mặt của Lưu Bất Cùng càng lúc càng tươi tỉnh.

Mừng chưa trọn thì bên tai vang lên những tiếng ì ầm vang dậy. Đường Luân hốt hoảng nói:

- Không xong, chắc bọn Vô Hồn tông đã tìm thấy dấu vết chúng ta.

Dứt lời, chàng xoay lưng lại cõng Lưu Bất Cùng chạy về hướng Đông nam.

Sau khi uống viên thuốc Bá vương đánh, khí lực của Đường Luân dẻo dai hơn khi xưa rất nhiều. Hai bàn chân của chàng chạy nhanh như mây bay gió cuốn, sau lưng tiếng ì ầm từ hướng Tây Bắc lần lần chuyển dịch về hướng Đông Nam.

Đường Luân càng chạy, đường xá phía trước lần lần quanh co khúc khuỷu, mùi ẩm ướt của hơi đất xông lên nồng nặc. Thoang thoang có mùi gió rừng đưa vào, Đường Luân mừng rỡ nghĩ rằng, đây có lẽ là lối thoát ra cổ mộ.

Trên vai chàng, Lưu Bất Cùng bỗng hỏi:

- Thằng nhỏ kia, ban nãy thần trí mơ hồ nên không kịp hỏi, thanh gươm trong tay mi tên là gì?

Đường Luân thẳng thắn trả lời:

- Hỏa long thần kiếm!

Lưu Bất Cùng bỗng nhiên hậm hực:

- Hừ! Mi hãy ném ta xuống đây chết đi cho rảnh, đừng diễn trò bỉ ổi với ta nữa.

Đường Luân lấy làm lạ hỏi:

- Chắc Lưu đại bang chủ có điều chi hiểu lầm, xin hãy dần cơn giận, chờ ra khỏi chỗ này sẽ bàn luận sau.

Lưu Bất Cùng cười ha hả nói:

- Ta không cần ra khỏi chỗ này, mi mau ném ta xuống đất, bằng không ta sẽ trở mặt da nhen.

Nói dứt lời, mười ngón tay của lão vung ra, ấn vào huyết Giai tình của Đường Luân.

Đường Luân cảm thấy huyết đạo của mình tê rần, nghĩ chắc rằng sự bí mật của Hỏa long thần kiếm đã làm cho lão già này hiểu lầm.

Lưu Bất Cùng thét:

- Mi còn chưa chịu ném ta ư?

Vừa nói, ông ta vừa gia tăng sức mạnh, làm cho Đường Luân có cảm giác như bán thân bất toại. Chàng mắng thầm:

- Sư phụ thường nói lão già này tánh tình quái đản, quả thật không sai!

Chàng vội cắn răng, bất thành linh vẩy mạnh một cái, làm cho Lưu Bất Cùng té ngửa về phía sau. Lão lại mắng âm ỉ:

- Loài cẩu trệ Vô Hồn tông, mi chạy ngỗ nào?

Nói đoạn đuổi theo Đường Luân sát gót. Lưu Bất Cùng thọ thương mới mạnh nên khí lực suy yếu. Mặc dầu tấn công ráo riết nhưng Đường Luân vẫn chống trả có thừa.

Đường Luân không muốn ỷ sức mạnh hiếp đáp một kẻ già nữa nên vội vàng xoay lưng bỏ chạy, Lưu Bất Cùng đuổi theo không rời một bước.

Đường Luân vừa chạy, trong lòng vừa nghĩ:

- Lão già này thật là quái lạ, rõ ràng ta cứu sống lão mấy phen nhưng lão vẫn nghi ngờ làm khó dễ ta mãi.

Đường Luân định dụ cho lão đuổi theo mình để thoát ra cổ mộ là xong việc.

Bỗng thoáng thấy phía trước có ánh lửa bập bùng, Đường Luân giật mình nghi ngại, e có người mai phục. Còn đang bàng hoàng thì có tiếng nạt vang:

- Ai đó?

Đường Luân dừng gót, ngẩng mặt nhìn lên, thấy dưới ánh lửa bập bùng có bóng của hai người đứng sừng sững chắn ngang trước mặt.

Một luồng gió mạnh nặc mùi hôi tanh đánh thốc tới, Đường Luân vội vàng thò một bàn tay ra chống trả.

Chính vào lúc đó thì sau lưng chàng, Lưu Bất Cùng cũng nạt lên một tiếng tổng vào sau gáy chàng một chưởng.

Nằm trong tình thế lưỡng đầu thọ địch, sau khi chạm một chưởng với đối phương, Đường Luân đảo mình lại nửa bộ để chọi lại miếng tập kích của Lưu Bất Cùng.

Hai tiếng "bộp" vang lên khô khan. Lưu Bất Cùng chịu không nổi, té nằm chổng gọng trên mặt đất.

Tối chừng đó Đường Luân mới nhìn kỹ hai người đứng trước mặt mình là một gã trung niên đầu bù tóc rối, lưng trần trụi trụi, thân dưới che ngang một chiếc khố rách.

Trên mình ông ta có một con rắn đỏ hồng quấn chặt. Đường Luân nhìn kỹ, bất giác rùng mình, vì toàn thân của người trung niên này đầy đầy những vết sẹo, xem tình thế là do con rắn này cắn phải.

Bên cạnh gã có một thiếu nữ cũng để trần thân trên, tóc tai rối bời, gương cặp mắt đen lay láy nhìn Đường Luân không chớp.

Đường Luân lấy làm lạ, nhìn mái tóc của nàng đỏ hoe và gương mặt phẳng phất quen thuộc như chàng đã đối phương ở đâu đây.

Gã trung niên hét:

- Mi là ai?

Đường Luân cung tay thi lễ, trả lời:

- Tôi là Đường Luân, vừa cùng vị lão tiền bối này thoát hiểm từ dưới đáy động.

Gã trung niên hét:

- Lão! Ta ở dưới này gần hai mươi năm, biết dưới kia không có ngõ trở ra.

Đường Luân to tiếng:

- Ban nãy các hạ có nghe tiếng âm ì không? Đó là cơ quan đã chuyển động nên tôi mới chạy đến đây.

Lúc bấy giờ, Lưu Bất Cùng đã lóp ngóp bò lên, thở hổn hển, không tấn công Đường Luân nữa.

Người con gái gương to cặp mắt sáng ngời nhìn Đường Luân lăm bằm:

- Cha, họ là người ư?

Gã trung niên trả lời:

- Phải, họ cũng là người. Hai cha con ta sống dưới này đã hai mươi năm, không tiếp xúc với người đời.

Trầm ngâm một lúc, gã lại lẩm bẩm:

- Lão phu thật làm khổ con Lệ Quân này, nhưng biết làm sao, chỉ vì mẹ nó quá ư độc ác.

Trên gương mặt của gã bỗng thoáng hiện lên vài nét cau có. Lão se sẽ huýt lên mấy tiếng còi, con rắn trên mình gã lập tức vùng dậy, đớp một miếng trên vai gã.

Đường Luân giật mình định lướt tới chộp lấy con rắn nhưng gã khoát tay cười nói:

- Không sao!

Người con gái đứng bên cạnh thò hai ngón tay trắng muốt của nàng kẹp lấy cổ con rắn ra và Đường Luân lấy làm lạ hỏi:

- Tiền bối lấy xương máu của mình để nuôi một con rắn, chẳng biết có thâm ý gì?

Gã trung niên hần học trả lời bằng một giọng gắt gỏng:

- Đây là một sự trừng phạt. Vì ta đã có một lời nguyện... Hai mươi năm về trước, ta bị một người đẹp như tiên giáng thế lừa đảo, nên hai mươi năm nay ta phải chịu một sự trừng phạt như vậy!

Đường Luân mơ màng nghĩ ngợi, không biết người đẹp nào đã làm cho gã trung niên này đau khổ mà lạc bước nơi đây?

Gã trung niên đưa mắt nhìn Lưu Bất Cùng nói:

- Nếu không lầm thì vị huynh đài này là người của Cái Bang. Trên vai của huynh đài có mười chiếc bị, vậy có lẽ huynh đài đây là Lưu...

Lưu Bất Cùng cười khà khà:

- Khi xưa ta "Bất cùng" nhưng bây giờ thì "bần cùng" lắm rồi.

Gã trung niên cười ha hả:

- Không ngờ cách biệt hai mươi năm mà Lưu bang chủ vẫn còn vui tính!

Lưu Bất Cùng hỏi:

- Ta nay đã già cả sờ sệt, quên bằng mi là ai, mỗi hãy nói cho ta rõ.

Gã trung niên thở dài, ngửa mặt lên trời, nói nhỏ nhỏ:

- Lưu đại bang chủ còn nhớ hai mươi năm về trước, trên Nhạc dương lâu có một người tên là Ngọc diện Phan An?

Lưu Bất Cùng vỗ đùi đánh đét, cười ha hả mà rằng:

- Nhớ ra rồi, Phan An tái thế! Tống Ngọc hồi sinh! Lúc bấy giờ biết bao người đẹp vây quanh mà mi chẳng ngó ngang, chỉ chiếm đoạt một vị hoa khôi mà thôi. Lão già ăn mày này ngỡ là Tần đệ đã về Ngũ Chi Sơn trên Hải Nam đảo để hưởng hạnh phúc, nào ngờ lại lưu lạc chốn này, thật là...

Đường Luân nghe ba tiếng Ngũ Chi Sơn, giật mình đưa mắt ngấm nhìn người thiếu nữ có tên là Lệ Quân. Gương mặt nàng tươi mà sáng, cặp mắt đen láy như mắt bồ câu, vẻ kiều diễm đó giống hệt gươngmặt của Kim Ngọc Kỳ Hương.

Ngọc Diện Phan An lúc bấy giờ găm đầu nhìn mặt đất, lẩm bẩm:

- Suốt đời ta làm bạn với rắn, rốt cuộc bị rắn cắn lại. Ta nguyện rằng không trở về dương thế.

Lưu Bất Cùng vuốt râu, thông thả nói:

- Vậy cũng được, nhưng còn cô nương đứng bên cạnh kia...

Ngọc Diện Phan An đưa tay xoa đầu của Lệ Quân, thở dài mà rằng:

- Chính vì nó, nếu không có nó thì lão phu đã chết từ lâu!

Lưu Bất Cùng lại hỏi:

- Ngọc Diện Phan An! Mi cố bám lấy cuộc sống chỉ vì con của mi, vậy thì mi có lẽ dám hy sinh tánh mạng để đưa nó ra khỏi chỗ này?

Ngọc Diện Phan An gật đầu:

- Lẽ tự nhiên!

Lưu Bất Cùng bỗng nhiên trở Đường Luân nạt:

- Mi xem, thằng nhỏ này nó bắt chước mi diễn trò hai mươi năm về trước, đang dùng mắt trừng liếc với con gái của mi!

Ngọc Diện Phan An giật mình, quắc mắt nhìn Đường Luân. Đường Luân hỏ thẹn to tiếng với Lưu Bất Cùng:

- Lão già ăn mày này thật là bạo miệng, dám đặt điều nói xấu ta!

Lưu Bất Cùng cười ha hả:

- Loài cầu trệ Vô Hồn tông đâu phải là người tốt.

- Tại sao ngươi biết ta là người của Vô Hồn tông?

- Thanh Hỏa long thần kiếm trong tay mi cho ta biết.

Đường Luân sờ chuôi thanh Bá kiếm cau mày:

- Đâu...

Lưu Bất Cùng nạt:

- Ngọc Diện Phan An Tần Kiệt, nếu mi còn hào khí của năm xưa thì hãy ra tay bắt thằng này cho ta.

Tần Kiệt hét:

- Hay lắm!

Tiếng thét chưa dứt thì một luồng gió lạnh lẽo hôi tanh đổ dốc về phía Đường Luân. Cùng trong lúc ấy, Lệ Quân rú lên một tiếng kinh hoàng.

Đường Luân thối lui sát vách, xòe bàn tay ra đỡ. Một tiếng "bộp" vang lên. Tần Kiệt khen:

- Giỏi lắm!

Đoạn tung ra thêm một chưởng liên hoàn. Đường Luân bỗng cảm thấy toàn thân nóng bỏng, vội vàng xử một thế Ngọc hổ khoa yêu để chống trả.

Thân hình của Tần Kiệt từ bên trên chụp xuống, gặp phải đòn Ngọc hổ khoa yêu, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, đẩy bật thân hình của ông trôi ra ngoài hai trượng.

Sắc mặt tái mét, Tần Kiệt gọi to:

- Lữ huynh, hãy sang đây.

Lệ Quân bỗng nhiên nhắm nghiền đôi mắt rú lên:

- Cha ơi! Đừng dùng Xà trận.

Tần Kiệt không trả lời, chờ cho Lưu Bất Cùng tiến sát đến bên mình, đoạn thò hai ngón tay vào mồm, thổi ra mấy tiếng còi lạnh lạnh.

Tiếng còi chưa dứt, Đường Luân thất sắc kinh hoàng vì đó đây có vô số những con rắn độc bò ra lổn ngổn.

Đường Luân tuốt phất thanh Hỏa long thần kiếm ra khỏi vỏ, thét:

- Khoan, hãy nghe ta nói một lời.

Tần Kiệt ngừng bật tiếng còi, hất hàm:

- Mi cứ nói.

Đường Luân cất tiếng lạnh lạnh:

- Ta có một nguồn tin từ Ngũ Chi Sơn đưa đến, mi có cần nghe không?

Tần Kiệt dường như bị ba tiếng Ngũ Chi Sơn làm cho tâm can rung động, mắt đổ hào quang, to tiếng trả lời:

- Mi hãy nói cho ta nghe thử.

Đường Luân quắc mắt trả lời:

- Kim Ngọc Kỳ Hương đã rời Hải Nam đảo mà về Trung nguyên. Hiện ở tại huyện Đồng Sơn, diễn lại tuồng cũ, muốn bá chiếm võ lâm mà xưng hùng thiên hạ.

Thiếu Lâm biến sắc hỏi:

- Mi là ai mà biết rõ như vậy?

Đường Luân cả cười, thò tay gỡ chiếc Kim hồ lô, đưa cao khỏi đầu nói:

- Thiên Độc môn...

Tần Kiệt rú lên một tiếng kinh hoàng, vội hỏi:

- Thiên Độc Nhất Phẩm bây giờ ở đâu?

Đường Luân lạnh lùng trả lời:

- Thiên Độc Nhất Phẩm đã về cõi thọ. Ta mạn phép thay thế ông ta mà ngồi chức chưởng môn. Tần lão tiên bối, nếu không thu hồi Xà trận, tôi rưới thuốc độc xuống thì cả hai bên thầy đều bị hại.

Tần Kiệt còn đang bàng hoàng do dự thì Lệ Quân đã thò hai ngón tay búp măng của nàng vào mồm, rít lên mấy hồi còi lạnh lạnh.

Trong chớp mắt, vô số con rắn lần lượt rút lui.

Đường Luân thở phào một hơi nhẹ nhõm. Thật ra rượu độc trong bầu đã hết. Tần Kiệt hần học lắm bả:

- Con tiện tỳ ấy vẫn còn ra đời để mê hoặc thế nhân... Thật là một con rắn độc.

Sự xúc động tinh thần làm cho Tần Kiệt run rẩy toàn thân. Con rắn màu đỏ hồng trên mình gả lại há mồm, đớp một miếng thịt trên vai lão.

Tần Kiệt thành linh thò tay ra chen lấy cổ con rắn và xé nó ra thành nhiều mảnh vụn. Lệ Quân kêu lên ngạc nhiên:

- Cha! Con rắn này...

Thiếu Lâm quay đầu lại, bình thản nói:

- Lệ Quân, nó chỉ là đồ súc sinh. Ta không cần thiết nó nữa, nay mi đã lớn khôn rồi, cha phải đưa mi ra khỏi nơi này để trở về nhân thế.

Lệ Quân chớp nhanh cặp mắt sáng ngời:

- Thật vậy sao cha?

Đoạn trở vào Đường Luân nàng nói:

- Những người ngoài kia có phải đều giống như hấn?

Tần Kiệt không trả lời, mà du con gái mình ra sau lưng, sáng giọng nói:

- Ta nghiêm cấm mi không được nhìn con ta nữa, bằng không ta sẽ ăn gan, uống huyết mi!

Đường Luân mỉm cười:

- Xin lrb đừng sắp tôi vào hàng vấn liễu tầm hoa.

Tần Kiệt thấy thái độ của Đường Luân hiên ngang khí khái, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này khí phách ngang tàn, nếu không phải là kẻ đại gian ác thì ắt là hàng trượng phu quân tử. Nhưng hấn là người của Thiên Độc môn thì sao có thể là người tốt được.

Nghĩ đoạn, lão trợn mắt nạt:

- Mi hãy cút khỏi nơi này.

Đường Luân không nổi giận, reo lên một tiếng cười trong trẻo, tra gươm vào vỏ, đoạn nhắm phía cửa động có lẽ mờ ánh sáng đi tới.

Lưu Bất Cùng thấy vậy, vội loạng choạng đuổi theo. Nhưng đuổi đến cửa động thì Đường Luân đã thoát ra ngoài, ngửa mặt lên trời ngâm hai câu thơ cổ:

"Vô ảnh, vô hình, vô tông khách.

Hữu thức, hữu pháp, hữu tông môn."

Đoạn buông ra một chuỗi cười sang sảng. Chuỗi cười chưa dứt, thân hình của chàng đã mất dạng trong màn đêm u ám.

Lưu Bất Cùng như vừa cảm thấy đánh rơi một vật gì quý giá, kêu lên:

- Người anh em khoan đi đã...

Tần Kiệt hốt hoảng gọi:

- Lưu huynh, sao thế?

Lưu Bất Cùng không trả lời, chỉ có Tần Lệ Quân giương cặp mắt đen lay láy, ngắm nhìn cửa động bằng một ánh mắt thú vị thâm tình.

Người thiếu niên ban nãy đã làm cho cõi lòng của nàng gợn sóng. Hai mươi năm nay, đây là lần thứ nhất nàng ngửi thấy một luồng gió rừng thoang thoảng từ cửa động thổi vào, thơm tam hội ngào ngạt, bát ngát hương tình.

Nàng vuốt lại mái tóc của mình, ngửa mặt lên trời hít một hơi dài dưỡng khí... như uống lấy cái tự do vào lòng.

Đây nói về Đường Luân, thoát ra khỏi cửa động rồi, tinh thần trở nên phấn chấn. Chàng chạy thẳng một mạch, vừa đi vừa cảm thấy bước chân của mình nhẹ nhàng thoải mái, thầm cảm ơn viên thuốc Bá vương đánh đã giúp cho công lực của mình tăng tiến rất nhiều.

--- o O o ---